

— Θλίψεις καὶ τὰς περιπετείας τῆς ἀθλίας ζωῆς μου, σὰς περιέγραψα τὴν ἀπελπιστικὴν κατάστασίν μου καὶ τώρα ἀπὸ τὸ πατρικὸν ἐνδιαφέρον καὶ τὴν μέριμναν ὑμῶν ἐξαρθῶ τὸ μέλλον τῆς πενομένης οἰκογενείας μου.

— Τὸ ἐνδιαφέρον τὸ ἔχω, χριστιανέ μου, ἀλλὰ τί εἰμὸρῶ νὰ κόμω ἐγώ, πῶς νὰ σοῦ χρησιμεύσω;

— Πολὺ εἰμὸρεῖτε νὰ μοῦ χρησιμεύσετε, ἂν θέλετε.

— Μὰ πῶς ; . . .

— Σὰς εἶπα· εἰργάσθην ὅσον μοι ἦτο ἀνθρωπίνως δυνατόν, ἀλλὰ πόρον ζωῆς δὲν ἐπέτυχα. Ἐργασίαν ἐζήτουν, ἀλλ' ἐνῷ πάντες ὠμολόγουν τὰ πλεονεκτήματά μου, εἰς πάντας ἤμην ἄχρηστος καὶ πάντες μ' ἐδίωκον, ὡς κακοποιὸν ἀπαιτοῦντα τὴν περιουσίαν των διότι δὲν εἶχον θεῖον Ἐκατομμυριοῦχον ἢ προστάτην ἐπίσημον. Τώρα σεῖς εἰσθε τὸ τελευταῖον ἄσουλόν μου. Βοηθήσατέ με, πάτερ μου· ἡ συνδρομὴ σας θὰ σώσῃ ὅλους μας· δι' αὐτῆς θὰ δυνηθῶ νὰ ἐπιτύχω εὐκόλως, ὅ, τι δὲν ἠδυνήθην νὰ κατορθώσω μόνος μου.

— Πάλιν τὰ ἴδια ! . . . Μὰ τί θέλεις νὰ σοῦ κόμω ἐγώ ; . . . ἓνας παπᾶς ; . . . Τί θέλεις . . . νὰ σοῦ κόμω ; !!

— Θυμῶνετε, πανιερώτατε, διότι ἓνα πρόβατον ἐτόλμησε νὰ ζητήσῃ τὴν ὑποστήριξίν σας ;

— Ὅρίστε ! . . . τὴν ὑποστήριξίν μου ! . . . Ἀλλὰ ποίαν, εὐλογημένε ἀνθρώπε ; . . . τί ὑποστήριξιν ; . . . Εἰπέ μου, δεῖξε μου, τί νὰ κόμω ;

— Νὰ θυσιάσῃτε δύο μόνον λέξεις σας, μεσολαβῶν, ὅπως μοι δοθῇ μία δημοσία θέσις ἡ ἰδιωτικὴ ἐργασία οἰαδήποτε. Ὅπου ὁμιλήσῃτε σεῖς, θὰ εἰσακουσθῇτε, ἐνῷ ἐγώ . . .

— Ἀλλ' αὐτὰ τὰ πράγματα, χριστιανέ μου, εἶνε δουλειὰ τῶν βουλευτῶν· ἐγὼ δὲν εἶμαι ἀρμόδιος . . .

— Εἰσθε ἀρμοδιώτατος παντὸς ἄλλου, πανιερώτατε, ἀλλὰ δυστυχῶς . . .

— Τί θέλεις νὰ εἰπῇς μ' αὐτό ; Μήπως ἔχω ἐργασίαν νὰ σοῦ δώσω καὶ δὲν σοῦ δίδω ;

— Σὰς εἶπα ὅτι εἰμὸρεῖτε νὰ ἀπαιτησθῇτε νὰ μοῦ δώσουν ἐκεῖνοι ποῦ ἔχουν.

— Μὰ δὲν εἰμὸρῶ νὰ ἀναμιχθῶ ! . . . Δὲν μοῦ τὸ ἐπιτρέπει ἡ θέσις μου, πῶς νὰ σοῦ τὸ εἰπῶ ; . . .

— Ἡ θέσις σας ὄχι μόνον σὰς ἐπιτρέπει, ἀλλὰ καὶ σὰς ἐπιβάλλει νὰ ἐργασθῇτε διὰ μίαν πάσχουσαν οἰκογένειαν, διότι καθῆκον καὶ προορισμὸν ἔχετε τὸ νὰ βοηθῇτε τοὺς πάσχοντας καὶ νὰ περιθάλπητε τοὺς ἀπροστατεύτους. Καὶ λυποῦμαι ἀκούων ἀπὸ τὸ στόμα ἀντιπροσώπου τοῦ Χριστοῦ τιαυτάς ἀντιρρήσεις εἰς τιαυτὴν αἴτησιν. Ἀλλὰ φαίνεται ὅτι καὶ ἐδῶ ἀπητοῦντο συστάσεις . . .

— Ἐ, φίλε μου, ἐξηλθες τῶν ὁρίων σου, ὑπὲρ τὸ δέον παραφέρεσα.

— Ὅταν ἀπηλπισμένοι ἀπὸ τὴν σκληρότητα τῶν κοσμικῶν, προσφεύγω ἐδῶ, εἰς τὸν φυσικὸν προστάτην καὶ ἀντιλήπτορα τῶν ἀδυνάτων μὲ τὴν κρυφὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ εὕρω ἀγάπην καὶ στοργήν, καὶ σεῖς, ἀντὶ νὰ μὲ βοηθήσῃτε, μοὶ φράσσετε καὶ τὴν ἐσχάτην διέξοδον, εἰς τὴν ὁποίαν ἐστήριζα τὰς ὑστάτας ἐλπίδας μου, ἔχω ἄδικον ἂν ἀγανακτῶ ; Ἰδοὺ ὅτι τώρα δὲν μοῦ ἀφίνετε ἢ δύο ὁδοὺς : νὰ ἐπαιτήσω ἢ νὰ κλέψω διὰ νὰ ζήσω· τι θέλετε νὰ κόμω, πανιερώτατε ;

— Ν' ἀφήσῃς τὴν ρητορικὴν εἰς τοὺς δικηγόρους καὶ νὰ πᾶς νὰ βρῇς δουλειά.

— Ἐν τούτοις ὄχι ἱερέρχης, ἀλλ' ὁ ἀπλούστερος κληρικὸς ἄλλου δόγματος, οὔτε θὰ ἐφέρετο, οὔτε θὰ μοὶ ὠμίλει τοῖουτοτρόπως.

— Ἀν εἶνε καλλίτεροι ἐκεῖνοι, τότε πήγαινε εἰς ἐκεῖνους.

— Κατάρρα ! ! . . .

— Τὸν ἀναιδέστατον !!! Εἶδες ἐκεῖ προπέτειαν ! . . . Νὰ μὲ κατασυγχίσῃ ὁ κατάρρατος ! . . . Εἶδες ἀσέβειαν ! . . . Δι' αὐτὸ καὶ ὁ Θεὸς ἐσήκωσε τὸ χέρι του . . . Ἄ, τὸν κατηραμένον ! — Διάκο, Διάκο ! Εἶνε ἐτοίμη ἡ ἄμαξα ; Θέλω νὰ ἀναπνεύσω ὀλίγον.

(Ἐπεται τὸ τέλος)

ΗΛΙΑΣ ΚΑΠΕΤΑΝΑΚΗΣ

ΕΛΕΝΗΣ ΒΑΚΑΡΕΣΚΟ

ΤΟ ΧΕΡΙ ΣΟΥ

Τὸ φλογισμένο χέρι μου τὸ χέρι σου, ἂν χαιδεύῃ τὰ βελουδένια δάκτυλα ἂν στὰ δικά μου πέσουν, ἄσβεστη φλόγα ἐρωτικῇ μὲ μίᾶς με κυριεύει καὶ μύρια ἀόρατα δεσμά με σέρνουν νὰ μὲ δένουν

Σὰν τρέμω, νὰ τὸ χέρι σου, μὲ μίᾶς με καταπειθεῖ κι' ἐλπίδα ὀπλίζει τὴν καρδιά καὶ πολεμῶ τὴ χτίση· τόσες πληγὲς ἀγιάτρευτες ποῦ φέρνω μέσ' στὰ στήθη νὰ τίς γιατρέψῃ αὐτὸ μπορεῖ, χωρὶς νὰ τίς ἀγγίσῃ.

Σὰν ὑποφέρω, τοῦ χεριοῦ τὰ χάρδια ποῦ δὲν παύουν στὸ εἰρηνεμένο μέτωπο πλανῶντας ἀγαλινὰ κι' ἀπὸ ντροπὴ τὰ μάγουλα τὰ γλωμισσμένα ἀνάδουν σὰν τὴν αὐγὴ ποῦ δώκαμε τὰ πρῶτά μας φιλιὰ

Τὸ χέρι σου τὴν πρώτη μου μοῦ φέρνει τὴν ἀπάτη, καὶ δὲ μὲ μέλει, κι' ἡ ψυχὴ δὲ θέλει νὰ το ξέρῃ σ' ὅποιο τρισκόταδο ἂν βρεθῶ καὶ σ' ὅποιο μονοπάτι, φτάνει ἂν μπορούσα ἀδιάκοπα νὰ σὲ κρατῶ ἀπ' τὸ χέρι.

Μετέφρασε Ν. Α. ΖΑΧΑΡΙΟΥ

ΑΠΟ ΤΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑΡΙΟΝ ΜΟΥ

Ὑπάρχει τι ταχύτερον τῆς φαρτασίας.
Ἡ διαμαρτύρησις μιᾶς . . . συναλλαγματικῆς.

★
Τότε ὁ ἔρωσ εἶνε λογικὸς, ὅταν εἶνε . . .
τρελλός.

★
Καὶ τὰ ὀραιότερα μάτια εἶνε ἄσχημα,
ὅταν τὰ βλέπομεν καὶ δὲν μᾶς βλέπουν.

ΔΙΚ